

Pikkuliigan historiaa

Toimintamuoto syntyi 1993 tarpeeseen, joka lasten ja nuorten urheiluharrastuksessa vallitsi Suomessa. Tarvittiin positiivisuutta ja kannustamista kentälle, tarvittiin hauskuutta toimintaan – välineeksi liialliselle voitto- ja tulostavoitteellisuudelle.

Tarvittiin perheiden mukanaoloa, tarvittiin kylänomaista yhdessäoloa ja välittämistä, vastuun jakamista ja iloisuutta – aivan liian usein vanhemmat jäivät kentän laidalle – jopa pois kokonaan. Mahdollisuudet lapsen lähteä mukaan silloin, kun kiinnostus heräsi, tuntuivat olevan sattuman varassa siitä, että satuitko asumaan oikealla alueella ja olemaan oikean ikäinen sekä tarpeeksi kehittyneet lajiin.

Tämän piti muuttua. Samoin sen, että yksi laji sitoi lasta liikaa ja liian moneksi vuodeksi. Tarvittiin avointa osallistumismahdollisuutta ilman vuosien sitoutumispakkoa – ja ennen kaikkea harrastamisen piti löytyä omasta lähiöstä kokeilu- ja hauskanomaisella tasolla.

Vuonna 1993 Länsi-Helsingin alueella koottiin peräti 5-joukkueellista ala-asteen lapsia vanhempineen pesiksen pariin. Pesis oli vain väline – oli aivan sama vaikka kentälle olisi heitetty petankkikuulat – idea ja toimintamuoto on se JUTTU.

Pesikselle oli hieno juttu, että me vanhemmat aloitimme juuri tällä lajilla. Pikkuliigasta on mm. muodostunut oma seura alueelle, jossa sellaista ei aikaisemmin ollut, ja jo olemassa olevan seuran toiminta Pikkuliigan toimintapiirissä on kasvanut peräti 30%, ja tekijöitä seuran toimintaan on tullut runsaasti lisää.

Joukkueet silloin – kuten nykyisinkin – olivat sekajoukkueita ja ikäjakautuma 7–13 vuotta. Tämä toimi hienosti, lapsilla oli yhdessä toisiaan tukien hauskaa ja vanhemmat innostuivat mukaan, kun vihdoinkin saivat olla itse vaikuttamassa.

Sana kiiri ja naapurikortteleista oli tulossa porukkaa mukaan. Pian kyseltiin jo ympäri Helsinkiä milloin meille tulee mahdollisuus olla mukana. Malmin alue oli toista vuotta päät-

siossa vastahankaisen seuran vuoksi, mutta nykyisin sieltä löytyy tosi innostuneita joukkueita vireiden vanhempien luotsaamina.

Vuoden 1996 päikkeillä jouduttiin vuokraamaan Pasilasta toimistotilaa, kun oman kodin pöydät ja sohvat alkoivat täyttyä papereista. Toimistossa on nyt ollut oppisopimuksella toista vuotta yksi henkilö auttamassa postituksissa, puhelin-kontakteissa ja kenttien järjestelyissä. Muuten piiriä pyörittävät ”komissaarit” ja muut vapaaehtoiset aktiivivanhemmat.

Tänä vuonna 1999 joukkueita on yhteensä 75 eli pelaajia noin tuhat. Ikäryhmiä on jo peräti kolme ynnä Jengiliiga.

On selvää, että ilman vanhempia tällainen joukkojen hallinta ei pysyisi kasassa. Taputtakaa itseänne harteille, olette sen ansainneet. Te olette näyttäneet, että on vanhempia, jotka ottavat itse vastuun kasvattamisesta ja jotka välittävät siitä mihin suuntaan nuorisomme menee. Arvojen asettaminen uuteen järjestykseen ihmisyydessä on rohkeutta ja yhteistä taistelua vaativa asia. Se, katsommeko lapsemme elämässä sellaiset arvot, jotka nykyisin jylläävät, kuten voitto, suorittaminen, markkinatalouden säätelämät lainalainat: tehokkaammin, kovemmin, nopeammin, tuottavammin... vai sellaiset inhimillisyyden perusarvot kuin hyväksyntä, empaattisuus, rehtiys, rehellisyys, suorasekkäisyys... arvokkaammaksi kasvatuspohjaksi hyvälle itsetunnolle. Ja nämä on mahdollista tuoda esiin nimenomaan urheilun parissa.

Toivotan Sinulle:

- lämpimiä sanoja kylmänä iltana
- täysikuuta pimeänä yönä
- tasaista tietä koko matkan aina kotiovellesi saakka

